

РЕШЕНИЕ

№ 694

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **9887** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на П. БГ“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], адрес на управление- [населено място], р-н К. село, [улица], представлявано от Т. Х. Д. против Решение № ПИ-320/17.09.2020 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата [фирма] срещу мълчалив отказ за издаване на разрешение на неотложни плащания, като неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че с молба вх. № 200022-000-0370373/14.08.2020 г. в ТД на НАП и във връзка с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С200022-023-0001043/27.03.2020 г. е направено искане от [фирма] да бъде разрешено неотложно плащане на основание чл. 229 ал. 1 от ДОПК, като са посочени конкретните суми и основанието, от което произтича задължението. В посочения срок, публичният изпълнител не се е произнесъл, поради което е обжалван като мълчалив отказ, съгласно чл. 58 ал. 1 от АПК, като директорът на ТД на НАП, потвърдил с решението си този отказ. Акта бил незаконосъобразен, с оглед неизпълнението на материалноправни норми и в противоречие с целта на закона. Моли съда да отмени оспорвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. В случая били налице всички условия, визириани в чл. 229, ал. 3, т. 1, т. 2 и т. 3. От представеното доказателство било видно, че в дружеството е останал само един служител, тъй като на дружеството не са били

отпускани средства за неотложни плащания. Сумите за ток и вода били средства за неотложни плащания, тъй като ако не били платени, не можели да работят служителите, назначени в това дружество. Имали и публични задължения, за които са представили доказателства- за осигуровки, данъци и такси. Претендира разноски.

Ответникът чрез процесуалният си представител оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства приема от фактическа следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна- адресат на оспорения административен акт и в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. №С200022-023-0001043/27.03.2020 г. е наложен заповест на банкови сметки на [фирма] с ЕИК[ЕИК] за вземане с предполагаем размер 97 381, 06 лв. Постановлението е обжалвано пред директора на ТД на НАП С. и е мълчаливо потвърдено, като липсват данни за обжалване по съдебен ред. С Определение №5537/23.07.2020 г. на Административен съд София-град, постановено по дело №6934/2020 г., 13 състав, е удължен срокът на наложените предварителни обезпечителни мерки до приключване на ревизионното производство с издаване на ревизионен акт или до неговото прекратяване.

На 03.04.2020 г. е постъпило Искане за разрешение за неотложно плащане на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК с вх. №С200022-000-0152838/14.04.2020 г. Във връзка с искането публичният изпълнител е издал Разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК изх. №0200022-000-0152838/ 28.04.2020 г.

На 10.07.2020 г., от страна на жалбоподателя е подадено Искане за разрешение за неотложни плащания с вх. №0200022-000-0311697/10.07.2020 г., във връзка с което, от страна на публичен изпълнител е издадено Разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК изх. №0200022-000-0311697/ 20.07.2020 г.

На 14.08.2020 г. е подадено процесното Искане за разрешение за неотложно плащане на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК с вх. №0200022-000-0370373/14.08.2020 г., с което се иска да бъде издадено разрешение за неотложни плащания, за да заплатят дължими вноски към НАП за осигуровки м.06.2020 г. в размер на 1547,86лв.; Фактура № 173/04.05.20г. за 360лв. по договор; фактура №176/01.06.2020г. за 360лв. по договор; фактура №179/01.07.20г. за 360лв. по договор; Фактура №512/30.04.20г. на стойност 1639.31лв. за ел.енергия; фактура №520/11.06.2020г. на стойност 1213.61лв. за ел. енергия; фактура №524/01.07.20г. на стойност 1329,74лв. за ел.енергия; фактура № 528/31.07.20г. на стойност 1774.73лв. за ел.енергия; Фактура №[ЕГН]/15.05.20г. за вода на стойност 182.56лв. Фактура № [ЕГН]/12.06.20г. за вода на стойност 11.06 лв.; Фактура №[ЕГН]/14.07.20г. на стойност 135.54лв. Фактура № [ЕГН]/24.07.20г. за мобилни услуги на стойност 25.31лв.; Данък недвижим имот и такса битови отпадъци с падеж 30.06.2020г. на стойност 9018.19 лв. По това искане публичният изпълнител не се е произнесъл, поради което е обжалван мълчалив отказ пред горестоящия

административен орган с жалба вх. №53-07-72/04.09.2020 г. по регистъра на ТД на НАП- С..

Решаващият административен орган- директора на ТД на НАП С. с обжалваното в настоящото производство Решение № ПИ-320/17.09.2020 г. оставил без уважение жалбата [фирма] срещу мълчалив отказ за издаване на разрешение на неотложни плащания, като неоснователна. Акта е мотивиран с това, че на дружеството са били издадени две разпореждания за временно разрешение за неотложни плащания, в които се съдържали допълнителни условия, а именно: разплащанията на длъжника да се извършват само по запорираните сметки и задълженото лице се задължава да заплаща текущите си задължения в законоустановените срокове, включително и допълнително начислените лихви през съответния период. От доказателствата по преписката било видно обаче, че дружеството не е изпълнило условието да заплаща текущите си задължения, като към датата на издаване на решението имало непогасени текущи задължения.

Посочено е още, че при справка в търговския регистър е установено, че основния предмет на дейност на дружеството е вътрешна и външна търговия, предприемачество, маркетинг, инженерингова дейност, представителство и агентство. Дружеството обаче не представило договори, свързани с дейността, протоколи, обосноваващи предметът на доставките, а единствено фактури, поради което в случая липсвало едно от кумулативно посочените три условия в нормата на чл. 229, ал. 3 от ДОПК, като органът се е позовал на разпоредбата на чл. 229, ал. 3, т. 1 ДОПК. В заключение е прието, че ако бъде издадено разрешение за неотложно плащане, то това ще доведе до намаляване на размера на обезпечението, което неминуемо ще увреди кредитора, още повече, че предполагаемият размер на задълженията, който се очаква да бъде установен, е в особено големи размери.

В хода на делото е приета и приложена цялата административна преписка, както и допълнително представените и приети в съдебно заседание от страните писмени доказателства.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 267 от ДОПК–директора на ТД на НАП.

Съгласно разпоредбата на чл.229 ДОПК публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му /ал.1/. Преценката от органа по ал. 1 се извършва въз основа на писмена молба от длъжника с приложени към нея доказателства /ал.2/. Съгласно ал.3 на чл.229 ДОПК разрешението по ал. 1 се дава, при условие че: 1. сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника; 2. забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника- прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни; 3. сумите са за публични вземания. Установяването на наличието на предпоставките по чл. 229, ал.3, т.1-3 ДОПК е в тежест на длъжника.

Между страните няма спор, че с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. №С200022-023-0001043/27.03.2020 г. е наложен запор на банкови сметки на [фирма]

за вземане с предполагаем размер 97 381, 06 лв.

В случая дружеството претендира разрешение за неотложно плащане по чл. 229, ал. 2 от ДОПК, както следва: дължими вноски към НАП за осигуровки за м.06.2020 г. в размер на 1547,86лв.; Фактура № 173/04.05.20г. за 360лв. по договор; фактура №176/01.06.2020г. за 360лв. по договор; фактура №179/01.07.20г. за 360лв. по договор; Фактура №512/30.04.20г. на стойност 1639.31лв. за ел.енергия; фактура №520/11.06.2020г. на стойност 1213.61лв. за ел. енергия; фактура №524/01.07.20г. на стойност 1329,74лв. за ел.енергия; фактура № 528/31.07.20г. на стойност 1774.73лв. за ел.енергия; Фактура №[ЕГН]/15.05.20г. за вода на стойност 182.56лв. Фактура № [ЕГН]/12.06.20г. за вода на стойност 11.06 лв.; Фактура №[ЕГН]/14.07.20г. на стойност 135.54лв. Фактура № [ЕГН]/24.07.20г. за мобилни услуги на стойност 25.31лв.; Данък недвижим имот и такса битови отпадъци с падеж 30.06.2020г. на стойност 9018.19 лв.

Съдът намира искането на [фирма] за издаване на разрешение за неотложно плащане за осигуровки за м. 06.2020 г. в размер на в размер на 1547,86 лв. за основателно. Доколкото задължителните осигурителни вноски са публични държавни вземания, съгласно чл.162, ал.2, т.1 ДОПК, то е налице хипотезата на чл.229, ал.3, т.3 ДОПК. Предвид това следва в тази част жалбата да бъде уважена. Данък недвижим имот и такса битови отпадъци също представлява публично държавно вземане, поради което и на основание чл.229, ал.3, т.3 ДОПК следва да бъде разрешено неотложно плащане за сумата от 9018.19 лв.

Досежно искането за издаване на разрешение за неотложни плащания за останалите посочени в искането консумативи, плащания по договори, съдът намира същото за неоснователно. В случая не е налице хипотезата на т.1, ал.1 на чл.229 ДОПК, а именно сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника. За да приеме това съобрази, че липсва конкретика в основанието за плащане в приложените фактури, като не са приложени договори или други документи, удостоверяващи основанието, на което са издадени тези фактури. Не е налице и хипотезата на т. 2. забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника- прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни. Жалбоподателят не доказва, че забавянето или неплащането на тези суми може да доведе именно до такива тежки стопански последици за длъжника, поради което жалбата в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

Д. на жалбоподателя, че е останал само един служител в дружеството, не съставлява основание за уважаване на искането в пълен размер.

Следва да се отбележи, че издаването на разрешение за неотложни плащания не следва да води до намаляване на обезпечението на публичните вземания или формирането на нови задължения. Правилото на чл. 229 от ДОПК се съдържа систематично в Глава двадесет и пета от ДОПК „Принудително изпълнение“, която регламентира производството по принудително изпълнение като способ за събиране на установени публични вземания. Това производство се провежда в защита публичния интерес на фиска, поради което всяко изключение следва да се прилага при стриктно тълкуване на правната норма и съобразно основната цел на закона.

При този изход на делото и предвид отхвърлителната част, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение. В ДОПК не е предвидено разпоредбите на Глава

XIX – та от Дял трети, в частност чл. 161, ал. 1 да намират приложение в производствата по обжалване, уредени и в другите дялове на този кодекс. Предвид това съдът определя възнаграждение за юриконсулт в размер на 100 лева, по реда на § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за правната помощ.
Така мотивиран АССГ, III отделение, 73-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. БГ“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], адрес на управление- [населено място], р-н К. село, [улица], представлявано от Т. Х. Д. Решение № ПИ-320/17.09.2020 г. на директора на ТД на НАП С., В ЧАСТТА, в която е оставена без уважение жалбата [фирма] срещу мълчалив отказ за издаване на разрешение на неотложни плащания, по молба за разрешение за неотложно плащане по чл.229, ал.2 от ДОПК с вх. № 200022-000-0370373/14.08.2020 г. в ТД на НАП, за осигуровки за м. 06.2020 г. в размер на 1547,86 лв. и за данък недвижим имот и такса битови отпадъци в размер на 9018.19 лв.

ВРЪЩА делото в тази му част за постановяване на разрешение за плащане– по молба с вх. № № 200022-000-0370373/14.08.2020 г. в ТД на НАП, за посочената сума и основание.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], адрес на управление- [населено място], р-н К. село, [улица], представлявано от Т. Х. Д. против Решение № ПИ-320/17.09.2020 г. на директора на ТД на НАП С., в останалата част.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП юриконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО НЕ подлежи на обжалване /чл. 197, ал. 4 ДОПК/.

СЪДИЯ: